

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 11. juli 2008
Kontor: Lovafdelingen
Sagsnr.: 2008-792-0603
Dok.: BBO40822

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 907 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 25. juni 2008.

Brian Mikkelsen
fg. justitsminister

/

Ole Hasselgaard

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 907 fra Folketingets Retsudvalg (Alm. del):

”Ministeren bedes oplyse, hvordan man sikrer, at kommunerne påtager sig ansvaret for et barn, der mistrives i forbindelse med samvær med samværsforælderen i en sådan grad, at der er fare for barnets udvikling.”

Svar:

Justitsministeriet kan indledningsvis oplyse, at en afgørelse efter forældreansvarsloven ifølge lovens § 4 skal træffes under hensyn til, hvad der er bedst for barnet. Det kan bl.a. indebære, at statsforvaltningen må afslå at fastsætte samvær eller ophæve et fastsat samvær, hvis et samvær efter en konkret vurdering vil skade eller skader barnet.

Justitsministeriet kan endvidere oplyse, at hvis statsforvaltningen i forbindelse med behandlingen af en sag bliver opmærksom på, at et barn har behov for særlig støtte, har statsforvaltningen pligt til at underrette barnets bopælskommune herom. Efter § 1 i bekendtgørelse nr. 1336 af 30. november 2007 om underretningspligt over for kommunen efter lov om social service er offentligt ansatte – og derfor også statsforvaltningens medarbejdere – således forpligtet til at underrette kommunen om forhold, der gør, at det må formodes, at et barn under 18 år har behov for særlig støtte.

Underretningspligten er dog subsidiær i forhold til statsforvaltningens egne muligheder for at afhjælpe vanskelighederne, f.eks. gennem børnesagkyndig rådgivning.

En underretning medfører ikke en pligt for kommunen til at iværksætte foranstaltninger. Medmindre kommunen ud fra sit forudgående kendskab til familien på det foreliggende grundlag kan fastslå, at underretningen er grundløs, må kommunen undersøge, om der er behov for støtte. Dette følger af kommunens almindelige forpligtelse efter § 146 i lov om social service til at føre tilsyn med de forhold, som børn og unge lever under.

Velfærdsministeriet har oplyst, at hvis en kommune ikke reagerer på en underretning, og underretteren fortsat har en bekymring omkring barnet, kan underretteren henvende sig til Ankestyrelsen. Ankestyrelsen kan derefter gå ind i sagen af egen drift og eventuelt give kommunalbestyrelsen pålæg om at handle i forhold til en konkret sag i henhold til § 65 i lov om social service. Muligheden for at henvende sig til Ankestyrelsen gælder

både for borgere og fagpersoner, som er bekendt med et barn, der ikke får tilstrækkelig hjælp af kommunen.